

Sastanak vjernika

“Kad god se sastajete, svaki od vas može imati hvalospjev, pouku, objavu, govor u tuđem jeziku ili njegovo tumačenje; neka sve bude na izgradnju.”

(1. Korinćanima 14:26)

“... *SVAKI OD VAS* ...” Što zapravo mislimo kad kažemo: “Idem u crkvu!” Za većinu ljudi to podrazumijeva odlazak u zgradu na određenoj adresi. No, Božja crkva nije građevina napravljena ljudskim rukama. Ona je duhovna kuća izgrađena od duhovnog kamenja - svih novorođenih vjernika (1. Petrova 2:5). Sastanak vjernika ne bi smio biti unaprijed pripremljen ritual, sastavljen uglavnom od kratkog uvoda, dvije do tri pjesme profesionalnog crkvenog zbora i pastirovog propovijedanja. Na što se onda svodi uloga svih ostalih u dvorani? Uglavnom na izgovaranje riječi: amen i haleluja. Preispitamo li se iskreno, uvidjet ćemo da je to vjerojatno jedino što godinama činimo na sastancima. Može li se više promašiti ispunjenje svrhe u Božjem naumu?

Svatko koga Duh potakne može i treba doprinijeti sastanku.

Crkva Novog saveza ne poznaje podjelu na profesionalno svećenstvo i takozvane laike. Takva praksa posljedica je prihvaćanja poganskih religija. Potrebno je razjasniti i pojam svećenika. Za ljude koji su odrasli u ritualnoj religiji svećenik je uniformirana osoba, teološki obrazovana i opunomoćena

od vrha denominacije kojoj pripada. Sve navedeno potpuno je u suprotnosti s učenjem Pisma. Novi savez naglašava da su svi vjernici svećenici (1. Petrova 2:9). Dakako, u Crkvi postoji poredak autoriteta među vjernicima, Starješine su pozvani voditi pripadnike lokalne zajednice u svim propisanim područjima vjerskog života. Za tu službu odgovaraju izravno pred Gospodinom (Hebrejima 13:17). Duhovno obrazovanje djelo je Svetog Duha. Ono mora biti ostvareno u lokalnoj crkvi, a ne u izdvojenim teološkim fakultetima koji u podosta slučajeva naučavaju i svjetovne nauke, a ne samo izvorno učenje Pisma.

Starješinska i sve ostale crkvene službe također moraju proizaći iz lokalne crkve, a ne raznoraznih denominacijskih vijeća, predsjedništva i odbora.

Trebamo znati da je denominacijski ustroj protivan crkvenom ustroju koji su postavili Isus i apostoli. Kao takav, nije prihvatljiv Bogu. Vrlo je čest slučaj da crkveni službenici zastrašuju vjernike, uvjeravajući ih da bez njih nikako ne mogu pronaći put do Boga. To je djelovanje manipulativnog duha koji ljude želi privezati na crkveni religiozni sustav, kako bi ih mogao nadzirati. Podrazumijeva se da vjernici trebaju starješinsku i ostale službe, ali na zdrav i duhovno ispravan način. Zbog Isusove žrtve svaki vjernik može izravno doći u Božju prisutnost i ne treba mu posrednik (medijator).

“... može imati hvalospjev, objavu, govor u tuđem jeziku ili njegovo tumačenje ...” Ne zaboravimo, Pavao kaže da bi svatko od nas na svakom sastanku trebao djelovati u navedenim duhovnim stvarima. Pogledajmo zašto: “... TAKO DA SVE BUDE NA IZGRADNJU ...” Religiozni duh potiče ljude da idu na mjesto koje smatraju crkvom zato da ispune tzv. vjersku dužnost, budu viđeni ili iz navike. Kakvi uđu, takvi i izađu! Oni koji su u tami ne primaju svjetlo, a oni koji žive u laži ne otkrivaju istinu. Bolesni ne primaju zdravlje, a zarobljeni ne postaju slobodni. Božja volja je da razumijemo ovo: na sastanak vjernika treba doći zbog osobnog duhovnog jačanja i sazrijevanja, kao i pomaganja drugim vjernicima u ostvarenju tih ciljeva. Na oboje smo pozvani u Kristu.

“Ako se govori tuđim jezikom, neka govore dvojica ili najviše trojica - i to po redu, a jedan neka tumači! AKO LI NEMA TUMAČA, NEKA OBDARENI TUĐIM JEZIKOM ŠUTI U CRKVI; NEKA GOVORI SAM SEBI I BOGU.” (27,28) Duhovni darovi igraju važnu i nezamjenjivu ulogu u duhovnom jačanju svih vjernika u crkvi (12). Ipak, njihov blagoslovljeni učinak uvjetovan je ispravnom primjenom na vjerskom sastanku. Ovo se posebno odnosi na govor u jezicima i njegovo tumačenje. Na sastancima mnogih karizmatičkih crkava vjernici dugotrajno mole u jezicima, ali bez tumačenja istih. To je neispravan duhovni postupak, suprotan izvornom Pavlovom učenju.

Govor u jezicima bez tumačenja primjenjuje se u osobnoj pobožnosti, kada molimo za izgradnju nutarnjeg čovjeka (4). Na sastanku vjernika jezici i ostali darovi služe za međusobnu izgradnju. Ona nikako ne može biti ostvarena bez tumačenja. Izuzetak su jezici koji se povremeno pojave u zajedničkom slavljenju, koje se izražava naravnim riječima. Oni ne moraju nužno biti tumačeni, zato što su upućeni Bogu, a ne ljudima. Ipak, treba biti osjetljiv i voditi računa da ne preuzmu dominantnu ulogu u duljini izvedbe.

“Što se tiče proroka, neka govore dvojica ili trojica, a ostali neka prosuđuju!” (29) Prosudba je važan element prorokovanja. Ono je u Starom savezu imalo jači autoritet i smatrano je izvornom Božjom objavom. U Novom savezu prorokovanje nije na toj razini, iako neosporno ima važnu ulogu. Pavao kaže “da je naše znanje i prorokovanje nesavršeno”. (1. Korinćanima 12:9) Upravo zato ga trebamo pažljivo prosuđivati i nikako ne omalovažavati. Prorokovanje na sastanku uzdiže, opominje i tješi ljude. Koliku važnost mu Pavao daje na sastanku svjedoči činjenica, da potiče sve vjernike na prorokovanje, kako bi se u toj vjerskoj djelatnosti vremenom izvjestili (31).

“Kao i u svim crkvama svetih, ŽENE NEKA NA SASTANCIMA ŠUTE! NJIMA SE NE DOPUŠTA GOVORITI, već neka se pokoravaju kako im propisuje Zakon.” (34) Pavlove riječi ne znače doslovnu zabranu ženama da bilo što kažu na sastanku. Takvo što bi onda bilo u suprotnosti s poticajem iz dvadeset šestog stiha. One su upućeni poziv na zauzimanje i zadržavanje stava pokornosti spram muškog autoriteta u vođenju sastanka i učenja Božje riječi. Žene na sastanku mogu ravnopravno s muškarcima moliti, prorokovati, govoriti u jezicima i tumačiti ih, imati hvalospjev, pouku ili objavu. Uz prethodni dogovor i dopuštenje starješina mogu se obratiti zajednici, imaju li na srcu vrstu poruke za koju se procijeni da je njezin sadržaj namijenjen svim prisutnim vjernicima.

“NAPROTIV, SVAKA ŽENA KOJA MOLI ILI PROROKUJE GOLOGLAVA, SRAMOTI SVOG POGLAVARA. U TOME JE POTPUNO JEDNAKA OŠIŠANOJ ŽENI.” (1. Korinćanima 11:5) Sve crkve s kršćanskim predznakom zaklinju se u nasljedovanje cjelokupnog Pavlovog učenja. No, otkud onda pojava “žena pastora i apostola”, dugotrajnog govorenja u jezicima bez tumačenja, ili osporavanja krštenja u Duhu i djelovanja u duhovnim darovima? Tu je svakako i nerado spominjano pitanje nošenja ženskog vela za vrijeme molitve i prorokovanja na

sastancima. Odbijanje izvornog Božjeg učenja uvijek biva popraćeno ovakvim i sličnim tumačenjima: “Taj propis vrijedio je samo u Pavlovo vrijeme!”, “To je bila ondašnja kulturna tradicija!”, “Duga kosa je veo!” i sl.

Stavimo spomenute izjave pod svjetlo Božje riječi. Teorija o privremenom propisu je neodrživa, uzmemo li u obzir da je Sveti Duh kroz Pavla dao vjernicima trajne, a ne privremene upute o ponašanju na sastanku vjernika. Jedanaesto poglavlje započinje Pavlovim pozivom: “*Nasljedujte mene, kao što i ja nasljedujem Krista!*” U sljedećem stihu vidimo njegovu pohvalu vjernicima: “*Hvalim vas što me se u svemu sjećate i ŠTO DRŽITE PREDAJE KAKO SAM VAM IH PREDAO.*” Cijelo poglavlje predstavlja uputu za održavanje reda na vjerskom sastanku u bilo kojoj epohi. Ono što je vrijedilo za vjernike u prvom stoljeću vrijedi i za one u dvadeset i prvom. Svaki vjernik Pavlovog kova pridržavat će se propisanih uputa, želi li uistinu biti Kristovi nasljedovatelj.

Može li se nošenje vela pripisati kulturnoj tradiciji onog vremena? U Pavlovim riječima nema traga takvoj misli. On podsjeća na poredak autoriteta i stavlja nošenje vela isključivo u taj kontekst. Krist je glava čovjeku, on je glava ženi, a Bog je glava Kristu (3). U slučaju da muškarac moli pokriveno glave sramoti svog poglavara - Krista. Žena to isto čini muškarcu, kad na sastanku moli ili prorokuje nepokriveno glave. (4,5). U osobnoj pobožnosti žena može i ne mora pokrivati glavu. To je stvar njezine odluke. Nošenje vela za vrijeme molitve i prorokovanja na sastanku standard je za sve odrasle žene, bez obzira jesu li udane. Pavao zaključuje “*DA ŽENA TREBA IMATI NA GLAVI ZNAK PODLOŽNOSTI ZBOG ANĐELA*”. (10)

Ove Pavlove riječi svjedoče o nužnosti ozbiljnog pristupa duhovnim stvarima. Veo koji žena nosi na glavi pokazuje cijelom duhovnom svijetu da poštuje muškarčev, a potom i Kristov autoritet. Analogno tome,

nepokrivena glava svjedoči suprotno. Moramo biti iskreni i ponizni do srži u vezi toga. Podrška Božjih anđela u sastajanju i djelovanju zajednice vjernika uvjetovana je, između ostalog, poslušnošću ovoj apostolovoj uputi.

Postoji tumačenje da je duga kosa veo o kojem Pavao govori (vidi petnaesti stih). Iz cijelog konteksta njegovih riječi jasno je vidljivo da takvo što nije točno. On razdvaja veo od duge kose. U šestom stihu kaže “*da se žena treba ošišati, ako ne želi nositi veo*”. Očigledno je da govori o ženi koja ima dugu kosu, ali to ne smatra dovoljnim, nužno je i da pokrije glavu - velom. Kad bi duga kosa bila veo, tada ne bi dao pomalo ironičan poticaj na šišanje i poziv na nošenje vela (6). U petom stihu jasno je naglašena negativna jednakost ošišane žene i one koja odbija pokriti glavu za vrijeme molitve i prorokovanja. Ta uputa ne bi imala nikakvog smisla kad bi duga kosa bila veo. Podrazumijevalo bi se da je ženina glava već pokrivena kosom. Tada bi usporedba s ošišanom ženom bila bespredmetna.

Što je onda veo o kojem Pavao govori u petnaestom stihu? Da bismo to razumjeli moramo pogledati prethodni stih, u kojem naglašava da je za muškarca sramota ako nosi dugu kosu. Apostol to naziva protuprirodnim činom. Ovdje nije riječ o duhovnom kontekstu, nego o prirodnom, izvornom Božjem naumu kako muškarac i žena trebaju izgledati. U petnaestom stihu Pavao se nadovezuje na misao izrečenu u vezi duge kose koju neki muškarci nose. Naglašava ženinu suprotnost u izgledu spram muškarca, koristeći se njezinom dugom kosom koju joj je Bog stvorio kao prirodno pokrivalo i ukras glave. Nositi dugu kosu za ženu je primitak slave od Stvoritelja. Grčka riječ *peribolaion* koja je u petnaestom stihu prevedena kao veo znači: pokrivalo, veo, koprena, haljina. Ona označava nešto što se stalno nosi. U ovom slučaju riječ je o kosi. Riječ *katakalypto* upotrijebljena u ostalim stihovima koji govore o velu označava nešto čime se glava privremeno pokriva.

Iz Pavlovih riječi jasno je da govori o velu koji žena stavlja na glavu za vrijeme molitve i prorokovanja na sastanku.

Naša je odluka hoćemo li se podrediti Božjoj volji objavljenoj kroz apostola, ili ljudskim učenjima koja će nas izbaciti iz nje. Pavao se suočio s istim nepokornim stavom koji je i danas uvelike prisutan. Obilježava ga osporavanje nošenja vela, ismijavanje i omalovažavanje onih koji vjerno slijede Pavlovo učenje i prepiranje u vezi tog pitanja. Evo kako on odgovara na sve to: *“Ako, ipak tko ima namjeru i dalje se prepirati - ni mi, ni Božje crkve nemamo takav običaj.”* (16)

Opis blagovanja Gospodnje večere na sastanku zauzima drugi dio jedanaestog poglavlja. Zajednički objed prisutnih vjernika bio je sastavni dio sastanka prvih kršćana. Za razliku od otuđenosti koja vlada u današnjim crkvama, njihovo zajedništvo bilo je ostvarivano prema izvornom Kristovom nacrtu. Simboli kruha i vina uzimani su tijekom jela. Vremenom je ljudska tradicija pretvorila Gospodnju večeru u izdvojeni ritual, a zajednički objed je prava rijetkost na sastancima današnjih crkava. Budimo vjernici Pavlovog kova i vratimo se izvornom nacrtu Božjeg kraljevstva! Uvidjet ćemo koliki blagoslov pruža zajednički objed vjernika, u čijem sklopu se uzima i Gospodnja večera.

“Pavao, sužanj Krista Isusa, i brat Timotej Filemonu, našem ljubljenom suradniku, i sestri Apiji, našem suborcu Arhipi i CRKVI KOJA SE SASTAJE U TVOJOJ KUĆI.” (Filemonu 1,2) Na sastancima vjernika prve crkve propovjednik nije stajao na izdvojenoj pozornici. Isto vrijedi za zbor i profesionalne svirače koji su također odvojeni od ostatka prisutnih vjernika u većini današnjih crkava. Podjela takve vrste karakteristična je za rituale svjetovnih religija. Starješine nisu dolazili na sastanak okruženi redarima, kao da su predsjednici država, a ne prvi među jednakima u Božjem kraljevstvu. Vjernici su sjedili u krugu ili

polukrugu, kako bi se međusobno vidjeli i lakše doprinosili sastanku. Građenje velebnih hramova započela je rimska crkva, a nastavile su nažalost i crkve reformacijske baštine. One se nikad nisu do kraja očistile od njezinih utjecaja. Karizmatske crkve također robuju korištenju velebnih prostora, kao što su športske, kazališne ili kino dvorane. Mega crkva je suvremeni trend koji slijedi negativne uzore iz prošlosti. Kao i nekad, masovnost, spektakl i sporedni sadržaji važniji su od zdrave duhovnosti i pobožnosti. Zajedništvo vjernika u takvom okružju ne može biti ostvareno na željenoj razini. Izgubljeni u mnogobrojnim redovima stolica ljudi su jedni drugima stranci, ili samo površni poznanici. Vjernici u prvoj crkvi nisu gradili ili koristili glomazne zgrade. Sastajali su se po kućama (Rimljanima 16:4; 1. Korinćanima 16:19; Kološanima 4:15; Filemonu 1:2), kako i dolikuje bliskoj duhovnoj obitelji novorođenih kršćana.

(Ovo je ulomak iz knjige ‘Budimo vjernici Pavlovog kova’ koju možete pročitati na našoj stranici)